

THE INHERTANCE GAMES -SARJAN
TEKIJÄLTÄ

JENNIFER LYNN BARNES

Pieniä Valkkoisia Valheita

WSOY

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

JENNIFER LYNN BARNES

*Pieniä
Valkoisia
Valheita*

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

LittleWhite Lies

Copyright © Jennifer Lynn Barnes 2018

By arrangement with Curtis Brown Ltd, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51334-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Äidille, joka säästi kutsun
jokaiseen debytanttitapahtumaan.
Kuka on paras äiti? Sinä.

15. 4. klo 16.59

"Sinä saat luvan hoitaa tämän, Rodriguez."

"Ehei. Minä hoidin juoppoputkan biisonienpäivän juhlaparaatin jälkeen."

"Vai biisonienpäivän? Se ei ollut mitään verrattuna Oktoberfestiin seniorikeskuksessa."

"Kuka sai seuraavana päivänä niskoilleen sen purijatyyppin?"

Konstaapeli Macalister Dodd, ystävien kesken Mackie, arveli, ettei ollut hyvä idea keskeyttää Magnolian piirikunnan kahden vanhemman konstaapelin kiistelyä. Rodriguez ja O'Connell olivat palvelleet poliisivoimissa viisi vuotta.

Mackiella oli menossa toinen viikko.

"Muistelepas tätä: nujakka vanhempainyhdistyksessä."

Mackie siirsi painon jalalta toiselle. Iso virhe. Rodriguez ja O'Connell kääntyivät samaan aikaan katsomaan häntä.

"Keltanokka!"

Konstaapelit riemastuivat huomattessaan Mackien. Mackie puristi suunsa viivaksi ja suoristi ryhtinsä.

"Mitä meillä on?" hän murahti. "Juopunutta häiriökäyttämistä? Vai kotiväkivaltaa?"

O'Connell läimäytti häntä olalle ja lähti ohjaamaan häntä kohti putkaa. "Onnea matkaan, keltanokka."

Kun he kääntyivät kulmasta, Mackie odotti näkevänsä paa-
tuneen rikollisen: riidanhaluisen ja mahdollisesti isokokoisen
kaverin. Vastassa oli sen sijaan neljä teinityttöä, joilla oli yllään
kynnärpäihin asti ulottuvat hansikkaat ja ilmeisesti tanssiais-
puvut.

Valkoiset tanssiaispuvut.

”Mitä helvettiä?” Mackie kysyi.

Rodriguez madalsi ääntään. ”Tyttöparat.”

”Mitä?” Mackie vilkaisi tyttöjä. Yksi heistä seiso i säädyllisesti
hansikkaisiin verhotut kädet vartalon edessä. Viereinen tyttö
itkeä tihrusti ja mutisi jotain, joka kuulosti epäilyttävästi Isä
meidän -rukoukselta. Kolmas tyttö silmäili Mackieta päästä var-
paisiin, ja vaaleanpunaiset huulet kaartuivat hitaasti hymyyn.

Entä neljäs tyttö?

Hän tiirikoi sellin lukkoa.

Vanhemmat konstaapelit kääntyivät poispäin.

”Rodriguez?” Mackie huusi heidän peräänsä. ”O’Connell?”

Ei vastausta.

”Miten niin tyttöparat?”

Mackieta arvioivasti silmäillyt tyttö astui eteenpäin. Hän
räpytteli ripsiään ja hymyili hunajaisen maireasti.

”Kukahan tässä parka on?” hän kysyi.

1. LUKU

Kaksimielinen vihjailu minulle oli virhe, johon suurin osa Iso-Jimin autokorjaamon asiakkaista ei sortunut toiste. Valitettavasti tämän Dodge Ramin omistaja oli niitä miehiä, jotka käyttivät palkkansa peniksenjatkeensa pimp-paamiseen. Tuo fakta ja takaikkunan pissaava tikku-ukkotarra kertoivat kaiken olennaisen siitä, miten tässä tulisi käymään.

Ihmiset olivat pohjimmiltaan ennalta-arvattavia. Jos ei odottanut kenenkään yllättävän itseään, ei joutunut pettymään.

Ja mitä pettymyksiin tuli... Käänsin huomioni Dodge Ramin moottorista auton omistajaan, joka ilmeisesti ajatteli, että tytöille vislaaminen oli kohteliaisuus ja toisen takapuolen kommentoiminen oli huippuunsa vietyä flirttailua.

”Tällaisina hetkinä kannattaa kysyä itseltään, onko viisasta syyllistyä seksuaaliseen häirintään, kun häirinnän kohde rassaa moottoria jarrupiuhojen vieressä sivuleikkurit kädessä”, sanoin.

Mies räpäytti silmiään. Kerran. Kahdesti. Kolmasti. Sitten hän nojasi lähemmäs. ”Sinä saat rassata minun piuhojani milloin tahansa, muru.”

Jos tajuat, mitä tarkoitan, lisäsin hiljaa mielessäni. Yksi... kaksi...

”Jos tajuat, mitä tarkoitan.”

”Tällaisina hetkinä”, sanoin mietiskelevään sävyyn, ”kannattaa kysyä itseltään, onko viisasta tarjoutua esittelemään elintään, kun toista ei voisi vähempää kiinnostaa ja hänellä on sivuleikkurit kädessä.”

”Sawyer!” Iso-Jim puuttui peliin, ennen kuin ehdin nipsaista leikkureilla havainnollistavasti ilmaa. ”Minä hoidan tämän.”

Aloin kaksitoistavuotiaana kärttää Iso-Jimiltä, että saisin alkaa tositoimiin korjaamolla. Hän melko varmasti tiesi, että olin korjannut Dodge Ramin jo ja hänen oli paras tulla väliin tai tässä ei kävisi hyvin.

Siis asiakkaalle.

”Ei helvetti, Iso-Jim”, mies valitti. ”Me vain pelleiltiin.”

Olin siirtynyt suurimman osan lapsuuttani pakkomielteisestä harrastuksesta toiseen. Yksi niistä oli auton moottorit. Sitä edelsivät saippuasarjat, ja niiden jälkeen meni vuosi lukiessa keskiajan aseista kaiken, minkä käsiini sain.

”Et kai sinä leikistä suutu, pupu?” Herra Pimppaaja laski käden olalleni ja lisäsi syntilistaansa niskani puristuksen.

Iso-Jim voihkaisi, kun kohdistin täyden huomioni tuohon varsinaiseen hurmuriin.

”Haluatko kuulla lainauksen *Sayforthin* muinaisten kidutuskeinojen tietosanakirjasta?” kysyin naama peruslukemilla.

Kotiseudullani etelävaltioissa yksi ritarillisuuden hienoimpia piirteitä oli, että Iso-Jim Thompsonin kaltaiset miehet eivät antaneet potkuja kaltaisilleni tytöille, vaikka nämä kuvailisivat nivelsaksia miten seikkaperäisesti tahansa kastaatiota kaipaaville asiakkaille.

Olin melko varma, ettei Dodge Ramin omistaja tekisi samaa virhettä kolmatta kertaa. Kotimatalla kävin *The Hollerissa* hake-massa äidin edellisiltaiset tipit.

”Mitäs kiusankappaleelle kuuluu?” Äidin pomon nimi oli Trick. Miehellä oli viisi lasta, kahdeksantoista lastenlasta ja kolme isoa arpea, jotka olivat peruja baaritappeluihin väliin menemisestä. Ja virttyneen valkoisen T-paidan alla saattoi olla lisää. Trick oli tervehtinyt minua samoilla sanoilla aina siitä lähtien, kun olin nelivuotias.

”Hyvää, kiitos kysymästä”, vastasin.

”Tulitko hakemaan äitisi tippejä?” Kysymyksen esitti Trickin vanhin lapsenlapsi, joka täytti baarin viinahyllyjä. Tämä oli perheyritys perheystävällisessä kaupungissa. Aukkaita oli vain reilut kahdeksantuhatta. Täällä ei voinut heittää kiveä osumatta vähintään kolmeen ihmiseen, jotka olivat sukua toisilleen.

Ja sitten oli äiti. Ja minä.

”Tulin”, vahvistin. Äiti ei todellakaan ollut tunnettu liike-älystään tai siitä, että hänen saattoi aina luottaa tulevan kotiin iltavuorosta. Minä olin pitänyt huolta perheen raha-asioista yhdeksänvuotiaasta lähtien. Suunnilleen samoihin aikoihin olin ollut kiinnostunut peräjälkeen lukkojen tiirikoimisesta, Westminsterin koiranäyttelystä ja täydellisen martinin sekoittamisesta.

”Tässä, muru.” Trick ojensi minulle yllättävän paksun kirjekuoren. ”Älä tuhlaa kaikkea kerralla.”

Tuhahdin. Rahat menisivät vuokraan ja ruokaan. Minä en ollut mikään bilettäjä. Viihdyin tunnetusti omissa oloissani.

Katso myös: alttiuteni uhkailla miehiä kastraatiolla.

Aloin tehdä lähtöä ennen kuin Trick ehtisi kutsua minut päivälliselle miniänsä luo ja livahdin ulos baarista. Koti kullankallis oli vain kahden korttelin päässä. Asunto oli käytännössä kaksio, mutta kaksi kolmasosaa olohuoneesta oli erotettu halpahallin suihkuverhoilla minun huoneekseni, kun olin yhdeksän.

”Äiti!” huusin astuessani sisään. Niin minä aina tein, vaikkei äiti olisikaan ollut kotona. Silloinkin, kun äidillä oli ryyppy-

putki päällä tai hän oli rakastunut jälleen uuteen mieheen, kääntynyt jälleen uuteen uskontoon tai tuntenut syvää tarvetta viestiä hyville enkeleille kadunvarressa kojuaan pitävän meedion valvovan silmän alla.

Olin perinyt häneltä tapani hyppiä harrastuksesta toiseen. Tosin äidin levottomuus ei ollut niin pakkomielteistä kuin omani, mutta sitäkin itsetuhoisempaa.

Samassa kännykkäni soi. Vastasin.

”Et ikinä arvaa, mitä illalla kävi.” Äiti sivuutti aina turhat tervehdykset.

”Oletko sinä yhä Amerikan mantereella? Pitääkö minun maksaa takuut, että pääset pois putkasta, ja onko minulla uusi isä?”

Äiti nauroi. ”Sinä olet minun silmäteräni. Kai sinä tiedät sen?”

”Tiedän ainakin sen, että maito on melkein loppu”, vastasin. Otin maitopurkin jääkaapista ja hörppäsin. ”Ja että joku jätti melkoisen tipin eilen.”

Linjan toisessa päässä oli pitkään hiljaista. Olin arvannut oikein. Kyseessä oli uusi mies, jonka äiti oli tavannut The Hollerissa edellisiltana.

”Kai sinä pärjää?” äiti kysyi hiljaa. ”Pari päivää?”

Minä olin absoluuttisen rehellisyyden vankkumaton kannattaja. Sano mitä tarkoitat, tarkoita mitä sanot äläkä kysy, jollet halua kuulla vastausta.

Äiti oli kuitenkin eri juttu.

”Pidätän oikeuden pisteyttää hänen kasvonpiirteidensä symmetrisyyden ja iskurepliikkiensä kliseysasteen, kun palaat.”

”Sawyer.” Äiti oli vakavissaan. Tai niin vakavissaan kuin osasi olla.

”Ei minulla ole hätää”, sanoin. ”Minä pärjään aina.”

Seurasi pitkä tauko. Ellie Taftissa oli monia puolia, mutta hän ennen kaikkea yritti parhaansa niin pitkään kuin pystyi – minun vuokseni.

”Sawyer”, äiti sanoi hiljaa. ”Minä rakastan sinua.”

Tunsin vuorosanani. Aina siitä saakka, kun olin ollut hetken hullaantunut leffasitaatteihin viisivuotiaana. ”Tiedän.”

Lopetin puhelun ennen kuin äiti ehti. Olin juonut puolet maidosta, kun etuovi – joka kaipasi kipeästi sekä voiteltua että uutta lukkoa – narahti auki. Käännyin ääntä kohti, ja aivoissani pyörivä algoritmi yritti selvittää, kuka saattoi ilmestyä ovelle ilmoittamatta.

Naapurimme Doris kadotti kissansa keskimäärin 1,2 kertaa viikossa.

Iso-Jim ja Trick kävivät kumpikin välillä katsomassa, mitä minulle kuuluu, ihan kuin eivät muistaisi, että olin kahdeksantoista enkä kahdeksan.

Dodge Ram -mies. Ehkä hän seurasi minua. Se oli pikemminkin vaisto kuin ajatus. Käteni oli keittiön veitsilaatikon päällä, kun sisään astui hahmo.

”Toivottavasti äitisi ostaa Wüsthof-veitsiä”, tunkeilija huomautti nähdessään, missä käteni oli. ”Ne ovat niin paljon terävämpiä kuin tavalliset.”

Räpäytin silmiäni, mutta kun avasin ne, nainen seisoj yhä siinä. Viimeisen päälle huoliteltuna yllään sininen silkkijakku ja yhteensopiva hame, mistä heräsi kysymys, oliko hän sekoittanut tämän kymmeniä vuosia vanhan talon hyväntekeväisyyslounaaseen. Muukalainen ei antanut mitään vihjettä, miksi hän oli tullut tai miksi häntä tuntui häiritsevän enemmän mahdollisuus vääränlaisten veitsien ostamisesta kuin se, että saatoin olla valmis uhkaamaan häntä sellaisella.

”Sinä näytät ihan äidiltäsi”, nainen sanoi.

En ollut varma, millaista vastausta hän odotti, joten noudatin vaistoani. ”Ja sinä bichon friséltä.”

”Anteeksi kuinka?”

Se on koirarotu, joka näyttää hyvin pieneltä ja hyvin pöyheältä puuterihuisalta. Koska minun ei tarvinnut rehellisyyden nimissä lausua joka ikistä mieleen juolahtavaa ajatusta ääneen, valitsin muunnellun totuuden. ”Näytät siltä, että kampauksesi maksoi enemmän kuin minun autoni.”

Nainen, jonka arvelin olevan kuusissakymmenissä, kallisti hivenen päätään. ”Oliko tuo kohteliaisuus vai loukkaus?”

Hän puhui etelävaltiolaisittain korostaen: venytti sanoja eikä puhunut nenäänsä niin kuin minä.

”Saat päättää itse.”

Nainen hymyili kuin huomautukseni olisi ollut kerrassaan viehättävä, mutta ei oikeasti hauska. ”Sinä olet Sawyer.” Nainen hiljensi hetkeksi ilmoitusasiansa jälkeen. ”Et taida tietää, kuka minä olen.” Kysymys oli selvästi retorinen, sillä hän ei jäänyt odottamaan vastausta. ”Minäpä kerron.”

Naisen hymy oli lämmin kuin suihku juuri ennen kuin lämminvesivaraajasta loppuu kuuma vesi.

”Minä olen Lillian Taft”, hän sanoi äänellä, joka sopi yhteen hymyn kanssa. ”Sinun äidinäitisi.”

Minun isoäitini näyttää bichon friséltä, mietin sulatelllessani tietoa.

”Minun ja sinun äitisi välit viilenivät hieman ennen sinun syntymääsi.” Lillian oli ilmeisesti niitä ihmisiä, jotka kutsuivat pahimman luokan hurrikaania myrskynpoikaseksi. ”On korkea aika korjata tilanne, vai kuinka?”

Olin yhden retorisen kysymyksen päässä veitsilaatikolle kurottamisesta, joten yritin päästä itse asiaan. ”Sinä et tullut etsimään äitiä.”

”Sinulta ei mene mikään ohi, neiti Sawyer.” Lillanin ääni oli pehmeän naisellinen. Minusta tuntui, ettei häneltäkään mennyt mikään ohi. ”Haluaisin tehdä sinulle tarjouksen.”

Vai tarjouksen? Muistin äkkiä, kuka edessäni seiso. Lillian Taft ei ollut mikään pörröinen koiranpentu. Hän oli armoton ja diktaattorimainen matriarkka, joka oli heittänyt raskaana olevan äitini pihalle kypsässä seitsemäntoista vuoden iässä.

Marssin etuovelle ja irrotin lapun, jonka olin kiinnittänyt ovikellon viereen sen jälkeen, kun ovella oli ravannut Jehovan todistajia kaksi viikkoa putkeen. Käännyin ja ojensin käsin kirjoitetun lapun naiselle, joka oli kasvattanut äitini. Hän nappasi sen täydellisen manikyyrin läpikäyneiden kynsiensä väliin.

”Kaupustelu kielletty”, isoäiti luki lapusta.

”Ei koske partiolaisten keksimyntyä”, lisäsin avuliaasti. Minut oli potkittu pihalle paikallisesta partiosta siihen aikaan, kun olin sairaalloisen kiinnostunut tosista rikostarinoista ja ruumiinavauksista, mutta minttusuklaakeksit olivat yhä heikkouteni.

Lillian nipisti huulensa yhteen ja korjasi aiempaa lausuntoaan. ”Kaupustelu kielletty. Ei koske partiolaisten keksimyntyä.”

Saatoin huomata hetken, jolloin hän oivalsi, etten ollut kiinnostunut hänen tarjouksestaan. Minulle oli ihan sama, mitä hän myi. Kauppoja ei tulisi.

Isoäiti jatkoi siitä piittaamatta. ”Aion puhua suoraan”, hän sanoi. Hänen äänensä huokui sokerilla kuorrutettua terästä, mikä oli äidille ihan vierasta. ”Sinun äitisi valitsi tämän polun. Et sinä.” Hän suipisti suutaan. ”Minusta sinä ansaitset parempaa.”

”Ai parempaa kuin huonolaatuiset veitset ja maidon juominen suoraan tölkistä?” heitin takaisin. Isoäiti ei ollut ainoa, joka osasi esittää retorisia kysymyksiä.

Valitettavasti suuri ja mahtava Lillian Taft ei ollut koskaan kuullut retorista kysymystä, johon hänellä ei ollut vastausta. ”Enemmän kuin alimman asteen koulutuksen, urapolun, jolla ei ole toivoakaan ylenemisestä, ja äidin, joka on nykyään vähemmän vastuuntuntoinen kuin seitsemäntoistavuotiaana.”

Jollei isoäiti olisi ollut todellinen etelävaltioiden kaunotar, jonka piti ajatella mainettaan, hän olisi saattanut nostaa nyrkin ilmaan ja sanoa: ”Hah, siitäs sait!”

Sen sijaan hän painoi käden sydämelleen. ”Sinä ansaitset tilaisuuksia, jollaisia ei täällä tule.”

Tässä kaupungissa asui hyviä ihmisiä. Tämä oli hyvä paikka. Mutta ei minun paikkani. Minusta oli parhaimpinakin hetkinä tuntunut, että olin vain läpikulkumatkalla.

Kurkkuani kuristi. ”Sinä et tunne minua.”

Seurasi tauko, joka ei ollut laskelmoitu. ”Mutta voisin tuntea”, isoäiti sanoi viimein. ”Voisin tuntea sinut. Ja sinä voisit olla siinä asemassa, että voisit käydä mitä tahansa yliopistoa velkaantumatta.”

Salaisuudet iholla

www.salaisuudetiholla.com/yhteiso

NÄIN ARKKI-
VIHOLLISEN
ALASTI ENKÄ
KÄÄNTÄNYT
PÄÄTÄ POIS.

2. LUKU

Isoäidillä oli mukanaan sopimus. Ihka oikea kapulakielinen sopimuspaperi, jonka alareunassa oli katkoviiva allekirjoitusta varten.

”Oletko tosissasi?”

Lillian huiskautti kättään. ”Ei kannata juuttua pikkuseikkoihin.”

”Ei tietenkään”, sanoin ja selasin yhdeksänsivuista liitettä. ”Ja ihan turha lukea sopimuksen ehtoja ennen kuin myy sie-lunsa.”

”Sopimus on sinun omaksi parhaaksesi”, isoäiti intti. ”Mikä minua muuten estäisi syömästä sanaani, vaikka sinä pitäisit omasi?”

”Miten olisi halu käyttäytyä kunniallisesti ja ylläpitää alkannutta suhdetta?” ehdotin.

Lillian kohotti kulmaansa. ”Haluatko sinä jättää yliopistopetuksesi minun kunniallisuuteni varaan?”

Tunsin useitakin yliopiston käyneitä ihmisiä. Samoin ihmisiä, jotka eivät olleet käyneet yliopistoa.

Luin sopimuksen läpi. En ollut edes varma miksi. En todellakaan aikonut muuttaa isoäidilleni. En aikonut jättää taakse kotiani, omaa elämääni ja äitiä mistään...

”Viisisataa tuhatta dollaria?” Saatoin korostaa lausetta parilla voimasanalla.

”Kuunteletko sinä räpmusiikkia?” isoäiti tiedusteli.

”Sinä sanoit maksavasi yliopiston.” Nostin vastahakoisesti katseeni sopimuksesta. Pelkkä sen lukeminen tuntui siltä kuin olisin antanut sen Dodge Ram -hepun tunkea pari seteliä bikineihini. ”Et puhunut mitään puolen miljoonan dollarin shekistä.”

”Kyseessä ei ole shekki”, isoäiti sanoi kuin se olisi ollut tässä ongelmana. ”Vaan säätiö. Alempi ja ylempi tutkinto, elinkustannukset, opiskelu ulkomailla, matkat ja yksityisopetus. Pienistä menoeristä kertyy melkoinen potti.”

Pienistä menoeristä.

”Sano se ääneen”, pyysin voimatta uskoa, että kukaan pystyisi vähättelemaan moisia summia. ”Sano, että olet valmis maksamaan viisisataa tuhatta dollaria siitä, että asun luonasi yhdeksän kuukautta.”

”Meillä ei ole tapana puhua rahasta, Sawyer. Me vain omistamme sitä.”

Tuijotin isoäitiä odottaen vitsin huipentumaa.

Sitä ei tullut.

”Sinä olit varma, että suostuisin.” Se ei ollut kysymys vaan toteamus.

”Niin taisin olla”, Lillian myönsi.

”Miksi?”

Halusin kuulla hänen sanovan, että hän ajatteli, että minut saattoi ostaa. Halusin hänen myöntävän, että hän piti minua ja äitiä niin vähässä arvossa, ettei epäillyt hetkeäkään minun tarttuvan syöttiin.

”No”, Lillian sanoi pitkän tauon jälkeen. ”Kai sinä muistutat vähän minua. Jos olisin itse sinun asemassasi, tyttököulta...”

Hän painoi käden poskelleni. ”Tarttuisin hanakasti tilaisuuteen saada selville, kuka minun biologinen isäni on ja mistä hänet löytää.”

Salaisuudet iholla

www.salaisuudetiholla.com/yhteiso

MINÄ
VALEHTELIN.

3. LUKU

Silloin kun äiti ei teeskennellyt, että olin siinnyt neitseellisesti, kironnut koko miessukupuolen tai muistellut pienessä hiprakassa tunteellisesti ensimmäistä kertaansa, hän oli paljastanut mysteeri-isästäni tasan kolme seikkaa.

Äiti oli maannut hänen kanssaan vain kerran.

Mies inhosi kalaa.

Hän ei halunnut skandaalia.

Siinä kaikki. Yksitoistavuotiaana olin löytänyt äidin piilottaman valokuvan. Kuvassa oli kaksikymmentäneljä frakkipukuista teinipoikaa, jotka seisoivat marmorikaaren alla.

Sinfoniakavaljeerit.

Kuvateksti oli kirjoitettu valokuvaan hopeanvärisillä koho-kirjaimilla. Vuosiluku – ja moni naamoista – oli raaputettu pois.

Meillä ei ole tapana puhua rahasta, ajattelin mielessäni monta tuntia Lillianin lähdön jälkeen. Matkin hänen ääntään päässäni. En sano suoraan, että äitisi siunattuun tilaan saattanut mies oli lähes varmasti seurapiirien kermää, mutta...

Otin sopimuksen uudelleen käteeni. Tällä kerralla luin sen alusta loppuun. Lillian oli kätevästi unohtanut mainita muutamien ehdon.

Esimerkiksi sen, että hän valitsisi, mitä pukisin päälleni.

Ja sen, että minun täytyi käydä manikyyrissä kerran viikossa. Samoin sen, että minun täytyi käydä samaa yksityiskoulua kuin serkkuni.

En ollut edes tiennyt, että minulla oli serkkuja. Trickin lapsenlapsilla oli serkkuja. Kun olin ala-asteella partiossa, puolella tytöistä oli serkkuja. Entä minulla?

Minulla oli tietosanakirja, jossa kerrottiin keskiajan kidutusmenetelmistä.

Pakottauduin lukemaan sopimuksen loppuun, ja vastaan tuli kirsikka kakun päällä. Suostun osallistumaan vuotuisiin Sinfoniatanssiaisiin ja kaikkiin Sinfoniadebytanttitapahtumiin, jotka huipentuvat seurapiireihin astumiseen ensi keväänä.

Debytanttitapahtumiin.

Puoli miljoonaa dollaria ei ollut tarpeeksi.

Oletetut serkut jäivät kuitenkin kaihertamaan takaraivoon. Yksi lapsuusajan sekalaisista pakkomielteistäni oli ollut perinnöllisyystiede. Serkuksilla oli suunnilleen kahdeksasosa yhteistä perimää.

Sisaruspuolilla noin neljännes. Huomasin päätyneeni äidin huoneeseen. Avasin lipaston alimman laatikon ja tunnustelin sen takaosaan teipattua valokuvaa.

Kaksikymmentäneljä teinipoikaa.

Kaksikymmentäneljä mahdollista lähdettä, joista äidin heidelmöittänyt sperma oli peräisin.

Kaksikymmentäneljä kavaljeeria debytanttitapahtumassa nimeltä Sinfoniatanssiaiset.

Kun puhelin värisi, työnsin laatikon kiinni ja katsoin äidin lähettämää viestiä.

Siinä oli lentokoneen kuva.

Saattaa mennä kauemmin kuin pari päivää. Luin tekstiviestin hiljaa ja sitten toisen kerran ääneen. Äiti rakasti minua. Tiesin sen. Olin tiennyt sen aina.

THE INHERITANCE GAMES -SARJAN TEKIJÄN PIENIÄ VALKOISIA VALHEITA ON HERKULLINEN VYYHTI SKANDAALEJA, JUONITTELUJA JA SALAISUUKSIA.

PALKKIO

18-vuotias mekaanikko Sawyer Taft yllättyy, kun etäisenä pysytellyt isoäiti ilmestyy hänen elämäänsä ja tarjoaa avokätistä palkkiota, jos Sawyer suostuu osallistumaan debytanttivuoden velvollisuuksiin teksasilaisen sukunsa nuorten kanssa.

MYSTEERI

Miksi Sawyer suostuisi tähän leikkiin? Se on hänen mahdollisuutensa saada vastaus elämänsä isoimpaan arvoitukseen: kuka hänen isänsä on.

SALAISUUDET

Sawyerin vuosi on täynnä isoja mekkoja ja vielä isompia egoja – ja hänen isänsä identiteetti on vain yksi kaupungin hengenvaarallisista salaisuuksista...

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51334-7